Lekcja 9 28 listopada

TESTOWANIE PROROKÓW

Tekst przewodni: 1 J 4,1.

Zakres studium: Dn 10,7-19; Pwt 13,1-5; Iz 8,20; J 11,25; Dz 15,36-39; Jr 28,15-17.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Testowanie proroków jest biblijnym zaleceniem mającym na celu upewnienie się, że ci, którzy podają się za Bożych rzeczników, pozostają w zgodzie z prawdą objawioną przez Boga. W 1 J 4,1 apostoł radzi wierzącym: „Badajcie duchy, czy są z Boga", gdyż wie, że pojawienie się fałszywych proroków jest tylko kwestią czasu. Podobnie w 1 Tes 5,20-21 Paweł uczy chrześcijan, by nie lekceważyli proroctw, ale „wszystkiego doświadczali" i „co dobre, tego się trzymali". Te fragmenty podkreślają potrzebę rozróżniania oraz fakt, iż prorocy muszą być oceniani na podstawie ich wierności *Pismu Świętemu*, owoców ich służby oraz dowodów Bożego powołania. Ten standard dotyczy nie tylko biblijnych proroków, ale także tych, którzy jak Ellen G. White zostali obdarzeni darem prorokowania. Ten biblijny test proroków należy stosować w duchu pokory wobec Boga i z modlitwą o Jego kierownictwo. Obok czterech zasadniczych punktów testu - zgodności z *Pismem Świętym*, chrystocentryczności świadectwa, wypełnionych przepowiedni orz owoców życia i służby - możemy wymienić kilka innych punków weryfikujących autentyczność daru prorokowania.

Część II: Komentarz

1. Proroków należy oceniać według czterech fundamentalnych zasad podanych w *Piśmie Świętym*. *Pismo Święte* mówi o fałszywych prorokach, którzy zwodzili lud Boży kłamliwymi przesłaniami przeciwnymi Bożej prawdzie (Jr 23,16-17; Ez 13,3; Mt 7,15). Aktywność fałszywych proroków pociągała za sobą pilną potrzebę poddawania testowi wszystkich proroków, aby odróżnić prawdziwych od fałszywych (1 J 4,1). Fałszywi prorocy najczęściej głosili to, co ludzie chcieli słyszeć, a nie to, co nakazał Bóg. Oferowali fałszywą nadzieję, popierali bałwochwalstwo i prowadzili ludzi do grzechu (Pwt 13,1-5; 2 P 2,1-3). Tak więc Bóg wskazał wyraźny biblijny test służący ocenianiu proroków. Na ten test składały się: wierność *Pismu Świętemu* (Iz 8,20), wypełniające się przepowiednie (Pwt 18,21-22), chrystocentryczne świadectwo (1 J 4,2; Ap 19,10) oraz dobre owoce życia i służby proroka (Mt 7,16-20). Te zasady chroniły lud Boży przed fałszywymi prorokami

i zapewniały, że ci, którzy zostali naprawdę powołani i natchnieni przez Boga, byli uznawani jako Jego posłańcy (zob. Michael Campbell, *The Tests of a Prophet*, „Ministry", 8/2022, s. 22-24, https://www.ministrymagazine.org/archive/2022/08/The-tests-of-a-prophet).

2. Obok czterech podstawowych elementów testu *Pismo Święte* podaje także inne cechy prawdziwego daru prorokowania. Cztery podstawowe elementy testu proroka stanowią mocne biblijne ramy służące rozróżnianiu. Jednak w tych ramach mieszczą się także dodatkowe elementy oferujące jeszcze większa przejrzystość i dokładność procesu oceny daru prorokowania.

Test prorockiego powołania i zlecenia. Elementem, który wyróżnia się jako niezbędny w ocenie proroka, jest Boże powołanie i zlecenie skierowane do tego, kto został obdarzony darem prorokowania. W *Piśmie Świętym* prawdziwi prorocy są wyraźnie powołani przez Boga, często w ramach nadnaturalnego spotkania, bezpośredniej instrukcji czy wyraźnego wewnętrznego nakazu głoszenia Bożego przesłania. Ten element różni się od wierności *Pismu Świętemu*, gdyż skupia się na źródle prorockiej służby, a nie na treści przesłania. Na przykład, prorocy tacy jak Mojżesz (Wj 3,1-12), Izajasz (Iz 6,1-8), Jeremiasz (Jr 1,4-10) i Paweł (Dz 9,1-19) doświadczyli wyraźnego wyznaczenia przez Boga do swego dzieła. Prawdziwy prorok nie tylko przyjmuje wskazaną mu rolę, ale jest osobiście powołany i posłany przez Boga (zob. Abraham J. Heschel, *The Prophets, Part II*, Nowy Jork 1962, s. 206-226).

Test prorockiej odwagi i bezkompromisowej prawdomówności. Kolejny element dotyczy odwagi i stanowczości proroka w przekazywaniu Bożego przesłania. Biblijni prorocy nie dostosowywali swoich przesłań do upodobań ludzi, by uniknąć prześladowania. Mówili prawdę, nawet jeśli nie podobało się to ludziom, nierzadko z narażeniem życia. Ten element różni się od owoców życia i służby proroka świadczących o jego moralnym charakterze, jako że dotyczy wierności proroka w obliczu opozycji. Jeremiasz, Eliasz i Jan Chrzciciel są przykładem takie odwagi (Jr 20,7-9; 1 Krl 18; Mt 14,3-12). Tymczasem fałszywi prorocy najczęściej usiłowali się przypodobać władcom, schlebiali ludowi i głosili pokój, choć nie było pokoju (Jr 6,14; 23,16-17). Zdolność niezachwianego trwania przy prawdzie w obliczu odrzucenia i prześladowania jest znakiem Bożego powołania.

Test nadprzyrodzonych znaków i dowodów. Choć cuda same w sobie nie są dowodem autentyczności proroka, gdyż także fałszywi prorocy czynili cuda (Mt 24,24), zdarza się, że Bóg udziela nadprzyrodzonych

znaków, by potwierdzić powołanie proroka. To potwierdzenie nie jest tożsame z wypełnioną przepowiednią, która z czasem potwierdza wiarygodność proroka. Ten element oznacza, że Bóg potwierdza służbę proroka przy pomocy dokonań świadczących o Bożej interwencji, takiej jak uzdrowienia, wizje czy nadprzyrodzone znaki. Konfrontacja Eliasza z prorokami Baala (1 Krl 18,20-40), cuda dokonane przez Mojżesza w Egipcie (Wj 7-12) i doświadczenie Pawła zabranego do trzeciego Nieba (2 Kor 12,1-4) ilustrują fakt, iż Bóg czasami dostarcza nadprzyrodzonego potwierdzenia. Jednak ten element testu zawsze musi być ważony wraz z innymi elementami, gdyż nadprzyrodzone zjawiska same w sobie nie stanowią wystarczającego potwierdzenia proroka.

Test budowania i duchowych dobrodziejstw. Wreszcie, ważnym elementem jest to, czy przesłanie proroka buduje, podnosi na duchu i umacnia społeczność wiary. Paweł w 1 Kor 14,3 zauważa, że proroctwo wzmacnia, motywuje i pociesza lud Boży. Ten test różni się od testu chrystocentryczności świadectwa, gdyż dotyczy praktycznego wpływu przesłania proroka, a nie teologicznej treści tego przesłania. Prawdziwe proroctwo wzywa ludzi do skruchy, wiary i głębszego duchowego wzrostu. Tymczasem fałszywi prorocy najczęściej prowadzą ludzi do niepewności, podziałów i duchowego letargu (Ez 13,22; 2 P 2,1-3). Choć prawdziwy prorok czasami wypowiada słowa ostrzeżenia, to jednak w wyniku swojej służby prowadzi ludzi do przekonania i duchowej odnowy, a nie do rozpaczy czy samowywyższenia.

3. Biblijny test należy stosować do prorockiej służby Ellen G. White. Kiedy zastosujemy wobec niej cztery zasadnicze elementy - wierność *Pismu Świętemu*, wypełnione przepowiednie, chrystocentryczność świadectwa oraz owoce życia i służby - otrzymujemy wyraźny dowód autentyczności jej prorockiej służby.

Do dalszego studium: Omówienie zastosowania czterech zasadniczych biblijnych elementów testu proroka do Ellen G. White, zob. Gerhard Pfandl, *The Gift of Prophecy: The Role of Ellen White in God's Remnant Church*, Nampa 2008), s. 58-64, https://egwwritings.org/read?panels=p13965.381&index=0.

Prorockie powołanie i zlecenie. Ellen G. White nie przypisała sobie prorockiej roli z własnej inicjatywy. W wieku 17 lat jako uczestniczka ruchu millerowskiego, który przeżył wielkie rozczarowanie w 1844 roku, otrzymała pierwszą wizję, w której ukazano jej adwentystów wędrujących wąską ścieżką do Nowego Jeruzalem. Bardzo nie chciała przyjąć prorockiego powołania, gdyż czuła się go niegodna i sądziła, że jej stan zdrowia wyklucza ją z tego rodzaju służby. Jednak po otrzymaniu kolejnych wizji od Boga, doświadczając wsparcia ze strony innych wierzących, przyjęła powołanie. Podobnie jak Jeremiasz (Jr 1,6-10), początkowo była pełna obaw i nie wierzyła, że podoła tak wielkiej odpowiedzialności. Jednak podobnie jak Izajasz (Iz 6,5-8) doświadczyła głębokiej duchowej przemiany, która ukształtowała jej misję. Jak w przypadku Pawła (Dz 9,1-19), jej służba była wynikiem Bożej interwencji. Jej powołanie zostało potwierdzone przez pierwszych adwentystów, w tym naocznych świadków jej doświadczeń podczas otrzymywania wizji, a także przez istotny wpływ jej przesłań na rozwój ruchu adwentystycznego.

Prorocka odwaga i bezkompromisowa prawdomówność. Ellen G. White nigdy nie przestawała przekazywać trudnej, niepopularnej prawdy. Ganiła grzech, krytykowała samozadowolenie oraz wzywała do reformy stylu życia, zarządzania Kościołem i osobistej świętości. W duchu biblijnych proroków takich jak Eliasz (1 Krl 18) i Jan Chrzciciel (Mt 14,3-4) była gotowa podnosić głos przeciwko przejawom zła niezależnie od ceny, jaką przychodziło jej za to płacić. Jej gotowość mówienia prawdy wbrew opozycji potwierdza prorocki wzorzec (Zob. Gilbert M. Valentine, *The Prophet and the Presidents*, Nampa 2011. Książka ta jest poświęcona wpływowi Ellen White na kierownictwo wczesnego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego).

Nadprzyrodzone znaki i dowody. Choć Ellen G. White nie polegała na cudach jako dowodzie autentyczności jej powołania, jej prorockie doświadczenie nosiło znamiona nadnaturalności, takiej jak fizyczne symptomy podczas wizji oraz wyjątkowa wiedza o przeszłych i przyszłych wydarzeniach (zob. Herbert Douglass, *They Were There: Stories of Those Who Witnessed Ellen White's Prophetic Gift and Believed*, Nampa 2005). Choć biblijne cuda nie są same w sobie dowodem autentyczności proroka, to jednak doświadczenia Ellen G. White w istotny sposób przypominają doświadczenia proroka Daniela (Dn 10,8-17) i proroka Ezechiela (Ez 3,12-15), którzy przejawiali wyraźne nadprzyrodzone symptomy podczas wizji.

Budowanie i duchowe dobrodziejstwa. Jednym z najmocniejszych potwierdzeń proroczego daru Ellen G. White jest wpływ jej pism na duchowe życie poszczególnych wierzących oraz na cały ruch adwentystyczny. Jej przesłania prowadziły do duchowego ożywienia i reformacji. Jej książki i kazania skłoniły mnóstwo osób do poświęcenia się Bogu, autentycznego praktykowania modlitwy oraz pełniejszej wierności zasadom *Pisma Świętego*. Jej prorocka służba stanowi wypełnienie zasady wyłożonej w 1 Kor 14,3, zgodnie z którą prawdziwe proroctwo buduje, podnosi na duchu i umacnia społeczność wiary. Paweł w 1 Kor 14,3 zauważa, że proroctwo wzmacnia, motywuje i pociesza wierzących. Jej pisma nadal przynoszą owoc budując i wzmacniając wierzących na całym świecie i w ten sposób potwierdzają autentyczność jej daru prorokowania.

Do dalszego studium: Zob. Denton E. Rebok, *Believe His Prophets*, Waszyngton 1956), r. 7-9. Dodatkowe dowody prorockiej autentyczności Ellen White poza ośmioma wymienionymi zob. https://egwwritings.org/read?panels=p654.582&index=0.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Dlaczego ważne jest testowanie proroków w przeciwieństwo do akceptowania albo odrzucania ich na podstawie osobistych odczuć czy cudzych opinii?
2. Jakie niebezpieczeństwa wiążą się z zaniedbaniem testowania proroków zgodnie z *Pismem Świętym*? Czy znasz współczesne przykłady fałszywych duchowych przywódców zwodzących ludzi?
3. Jak możemy zastosować test proroka wobec osób, które twierdzą, że zostały obdarzone darem prorokowania?
4. Jaką rolę odgrywają Boże powołanie i zlecenie w potwierdzeniu autentyczności proroka? Jak możemy odróżnić samozwańczego proroka od autentycznie powołanego przez Boga?
5. Dlaczego konieczne jest staranne testowanie nadprzyrodzonych znaków? Jak cudowne zjawiska mogą nas zwodzić, jeśli nie oceniamy ich zgodnie z biblijnymi zasadami?
6. Jak zasada budowania pomaga odróżniać prawdziwych proroków od fałszywych? Jaki wpływ na Kościół i poszczególnych wierzących powinno wywierać przesłanie prawdziwego proroka?
7. Jak prorockie powołanie Ellen G. White pasuje do biblijnego wzorca daru prorokowania? Jak początkowo zareagowała ona na powołanie i w jaki sposób jej postawa przypomina postawę takich proroków jak Jeremiasz i Paweł?
8. W jaki sposób Ellen G. White budowała Kościół i wierzących? Jak jej pisma wpływają na duchowy rozwój i misję?
9. Jak studiowanie i stosowanie biblijnego testu proroka wzmacnia naszą ufność w Boże kierownictwo za pośrednictwem daru prorokowania

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":** https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia